

Arrest

nr. 96 456 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen X en X en hun advocaat L. BAITAR loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en de opmerkingen van advocaat L. BAITAR, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij X, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, V.U., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op X in Pinsk (provincie Brest in Belarus). Sinds 1984 woonde u in Baranovitsji (Belarus). Vanaf 1995 tot aan het afscheid van partijleider Pozniak (in 1996) was u lid van de partij BNF. In 2003 scheidde u officieel van uw vrouw, A.K., hoewel jullie bleven samenwonen. In 2003 of 2004 werd u zonder reden 15 dagen opgesloten in het politiebureau van Baranovitsji. Op 19 oktober 2010 verzamelde u in Minsk samen met twee mannen, S. en M., handtekeningen voor presidentskandidaat Sannikov.

Een politieagent vertelde jullie dat jullie zich moesten verplaatsen omdat jullie niet het recht hadden om bijeen te komen. Jullie weigerden dit en toonden jullie toelating. U werd in een auto geduwd, meegenomen naar een politiebureau en daar twee uur vastgehouden. Uw paspoort werd ingehouden. U werd niet ondervraagd maar moest de volgende dag terugkeren voor verder onderzoek, wat u niet deed. Na uw vrijlating ging u naar uw dochters in Minsk, waar u een paar uur verbleef. Hierna keerde u terug naar Baranovitsji.

Uiteindelijk verliet u Belarus op 28 oktober 2010.

U vertrok met een vrachtwagen in Brest. Op 29 oktober 2010 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw militair boekje, drie boeken, enkele foto's, een kopie van een bladzijde uit uw paspoort, een bewijs van uw ziekteverzekering, een terugkeercertificaat, een bladzijde uit uw werkboekje, uw diploma, een studieattest, een opleidingsbewijs en een scheidingsakte.

Op 16 augustus 2011 dienden uw dochters Y.U. (OV 6.861.377) en I.U. (OV 6.861.379) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, V.U., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de overheden. Deze problemen werden acuut nadat u werd opgepakt toen u handtekeningen aan het verzamelen was voor presidentskandidaat Sannikov.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de datum van uw laatste aanhouding in Belarus, die nochtans de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek naar België.

U stelde op het Commissariaat-generaal dat uw paspoort werd afgenomen op 19 oktober 2010, nadat u door enkele agenten werd meegenomen naar een politiebureau in Minsk (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u "de negentiende" werd aangehouden toen u handtekeningen aan het verzamelen was. U specificeerde dat het op "19 oktober" was.

U kon zich echter niet herinneren of dit al dan niet een werkdag was (CGVS, p. 11).

Bij de DVZ stelde u eveneens tot twee keer toe dat u voor het laatst werd aangehouden op 19 oktober 2010 in Minsk (DVZ vragenlijst, 3.1 en 3.5).

U verklaarde op het Commissariaat-generaal voorts dat u op 27 of 28 oktober 2010 in Brest vertrok en op 29 oktober 2010 aankwam in België (CGVS, p. 9). In dit geval zou u meer dan een week na uw arrestatie Belarus zijn ontvlucht.

Nadat u dus zowel tegenover de DVZ als tegenover het Commissariaat-generaal verschillende keren verklaarde dat u op 19 oktober 2010 werd aangehouden, stelde u na de pauze van uw gehoor op het Commissariaat-generaal plots dat u op "de 27ste" werd aangehouden tijdens het verzamelen van handtekeningen, waaraan u nog toevoegde dat dat zeker op een werkdag was (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u zich bij de DVZ dan moest vergist hebben. U voegde hieraan toe dat u na uw vrijlating heel snel uw spullen pakte en heel snel weg was. U stelde dat er tussen het verzamelen van de handtekeningen en uw vertrek naar België een à twee dagen zaten (CGVS, p. 14).

Deze verklaringen zijn volstrekt tegenstrijdig met uw veelvuldige bewering dat u op 19 oktober 2010 werd aangehouden en met de feitelijke vaststelling dat u op 29 oktober 2010, tien dagen na uw aanhouding, asiel aanvraag in België.

Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aan.

Ten tweede bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo stelde u dat u lid was van het BNF maar dat u geen functie had in deze partij. U verklaarde dat u voor de partij wel enkele opdrachten vervulde, zoals het uitgeven van informatie in de krant "Pinskaja Nedelja".

U stelde dat uw informatie ook in kranten voor immigranten in Amerika en Engeland werd uitgegeven. U kende echter de namen van deze kranten niet (CGVS, p. 5-6).

Verder verklaarde u dat u in oktober 2010 werd gearresteerd door drie politieagenten. Een van hen stelde zich voor als luitenant en vermeldde zijn naam. U kon zich echter de naam van deze agent niet herinneren (CGVS, p. 12-13).

Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van uw twee kennissen (S. en M.) die samen met u verschillende keren handtekeningen verzamelden en die samen met u werden gearresteerd in oktober 2010.

U deed evenmin navraag naar de situatie van deze twee personen (CGVS, p. 11, 12 en 14).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten derde stelde u dat u in 2003 officieel scheidde van uw vrouw, A.K., omdat zij op haar werk problemen kreeg omwille van u. Toch bleven jullie samenwonen. U stelde dat uw activiteiten tegen de regering de carrière van uw vrouw schaadden. Gevraagd naar specificatie stelde u dat het uw deelname aan het verzamelen van handtekeningen voor politici betrof. U stelde dat u deze handtekeningen in 2010 verzamelde (CGVS, p. 3-4, 12).

Het is echter praktisch onmogelijk dat uw verzameling van handtekeningen in 2010 leidde tot uw scheiding in 2003.

Hiermee geconfronteerd stelde u dat u toen hoopte dat de problemen zouden voorbijgaan (CGVS, p. 4). De kopie van uw scheidingsakte uit 2003 geeft geen informatie over de redenen van uw scheiding, en evenmin over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de reden voor uw scheiding verbonden was met de problemen die u in uw land van herkomst kende.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (CGVS, p. 20).

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo stelde u dat u enige tijd lid was van het BNF (CGVS, p. 5). U kon echter geen enkel begin van bewijs met betrekking tot dit lidmaatschap voorleggen.

U verklaarde dat u voor het BNF informatie uitgaf in de krant "Pinskaja Nedelja" (CGVS, p. 5). U kon echter geen enkel begin van bewijs indienen in verband met uw publicaties in deze krant.

Gevraagd naar het laatste artikel dat u schreef, stelde u bovendien dat u nooit stopte met artikels schrijven (CGVS, p. 6). Dit maakt het des te opvallender dat u geen enkele van deze artikels kan voorleggen.

U stelde dat u in 2003 of 2004 in Baranovitsji werd aangehouden zonder reden. U stelde dat er in het PV werd geschreven dat u scheldtaal gebruikte. Er werd een valse strafzaak opgestart. Hierbij werd u vijftien dagen opgesloten (CGVS, p. 14).

U kon echter geen enkel begin van bewijs met betrekking tot deze strafzaak voorleggen.

U stelde dat u niet een of twee keer werd aangehouden maar dat u gedurende jaren bijna elke maand werd aangehouden. U stelde dat u de voorbije tien jaar ongeveer 20 à 30 keer door de politie werd aangehouden (CGVS, p. 16-17).

Van deze talrijke aanhoudingen kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Tevens stelde u dat u verschillende meetings bezocht in Minsk (CGVS, p. 11). Ook van deze meetings of uw deelname aan of rol bij deze meetings kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

U stelde dat u in 2010 twee of drie keer handtekeningen verzamelde voor Sannikov (CGVS, p. 12). Ook van deze activiteiten kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Verder stelde u dat er een paar keer een huiszoeking in uw appartement werd uitgevoerd. Hierbij werden uw lidkaart van het BNF, verschillende boeken, audio-opnames en videocassettes in beslag genomen (CGVS, p. 6, 7, 19). U stelde dat er minstens twee huiszoekingen bij u thuis plaatsvonden, weliswaar in uw afwezigheid (CGVS, p. 17). U stelde dat deze twee huiszoekingen in 1991 of 1992 plaatsvonden (CGVS, p. 18).

U kon echter geen enkel begin van bewijs over deze huiszoekingen indienen.

Voorts stelde u dat er tussen 1993 en uw vertrek naar België geen huiszoekingen meer plaatsvonden bij u thuis, buiten een bezoek van een persoon rond de verkiezingen van 1995 (CGVS, p. 18). Hierna stelde u dat de twee hierboven vermelde huiszoekingen in 2002 of 2003 plaatsvonden en dat u zich vergist had in deze data (CGVS, p. 18). U stelde dat er sinds 2003 geen huiszoekingen meer bij u thuis plaatsvonden.

U stelde dat u vele keren een brief schreef naar de procureur om te klagen in verband met deze huiszoekingen. U stelde dat u een keer een antwoord kreeg van de procureur, nadat u hem samen met uw vader opzocht, waarin de procureur zei dat hij in de toekomst zou trachten om dergelijke fouten bij huiszoekingen niet meer te maken (CGVS, p. 21-22).

Noch van deze klachten, noch van het antwoord van de procureur, legde u enig begin van bewijs voor, hoewel dit nochtans redelijkerwijze van u kon worden verwacht.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vijfde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België.

U verklaarde dat u in Brest (aan de Belarussisch-Poolse grens) vertrok. U werd naar een parking in Brest gebracht, waar u in een vrachtwagen overstapte. U kreeg een deken en verstopte zich achter een

paar kisten. U was tijdens deze reis niet in het bezit van uw paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn. U stelde dat u niemand zag onderweg (CGVS, p. 9-10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden aan een douanepost.

Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw origineel Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij uw arrestatie in oktober 2010 door de politie werd ingehouden (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België (u dacht dat u een Ests visum had, CGVS, p. 8), het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw militair boekje en de kopieën van uw diploma, studieattest en opleidingsbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw dienstplicht en uw studieresultaten, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U diende drie boeken in, uitgegeven in 2005, 2005 en 2008, waarop uw vader als auteur vermeld staat. U stelde dat uw vader in deze boeken vertelt over de geschiedenis en over zijn leven. U verklaarde dat u deze boeken samen met uw vader schreef. Uw vader schreef en u zorgde meestal voor de informatie. U stelde dat uw vader u nooit vermeldde in dit boek (CGVS, p. 8).

Deze boeken lijken op een soort knipselmap. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat deze boeken op grote schaal werden verspreid en dat u omwille van deze boeken problemen met de autoriteiten zou hebben gekend, zeker gezien u aangaf dat deze boeken niets vermelden over de problemen die u kende.

Het bewijs van uw ziekteverzekering geeft enkel informatie over uw ziekteverzekering in Belarus. De kopie van de eerste bladzijde uit uw werkboekje geeft enkel informatie over uw identiteit.

U diende enkele foto's in van uw gezin en van uw vader evenals een brief van uw vader (CGVS, p. 7). Deze documenten leveren geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de problemen die u in uw land zou gekend hebben.

U legde een kopie van twee bladzijden uit uw paspoort voor. U stelde dat u lang geleden een aantal kopieën maakte van uw paspoort en dat deze bladzijde overbleef (CGVS, p. 8). Deze kopie geeft enkel informatie over de registratieadressen van de houder van dit paspoort, maar niet over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben.

U diende een kopie van een terugkeercertificaat van de Republiek Belarus in. U verkreeg dit document op 28 juli 2007 van de Belarussische ambassade in Moskou. In dit document vraagt uw overheid aan elke buitenlandse staat om u te ondersteunen om zo snel mogelijk te kunnen terugkeren naar Belarus.

Het is opvallend dat de autoriteiten waartegen u een vrees zou koesteren, nog in 2007 dit document uitreikten, waarmee ze uw reis uit Rusland vergemakkelijkten. Dit document staft op geen enkele manier dat u in uw land van herkomst problemen zou hebben gekend met de autoriteiten.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw dochters, Y.U. (OV 6.861.377) en I.U. (OV 6.861.379), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Eveneens stipt het Commissariaat-generaal aan dat u stelde dat u wilde dat de kerkdiensten in jullie kerken in de Belarussische taal zouden plaatsvinden (CGVS, p. 2). Hiervoor traden u en uw vader soms op in de media.

U verklaarde echter geen concrete problemen te hebben gehad omwille van uw religie (CGVS, p. 20).

Tevens stelde u dat u in 1982 door de rechtbank van Pinsk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien dagen naar aanleiding van een vechtpartij (CGVS, p. 15).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat dit incident voor u de aanleiding vormde om bijna dertig jaar later uw land te ontvluchten.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 13, 18 en 21).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen met uw hart (CGVS, p. 22), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Belarus, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, I.U., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op 17 juli 1982 in Molotkovitsji (provincie Brest in Belarus). U was geregistreerd in Baranovitsji (Belarus), waar u werkte als assistent-psycholoog. U woonde regelmatig in Minsk.

In februari 2009 nam u deel aan een meeting in Baranovitsji. U werd, samen met een vijftigtal andere oppositieleiden, gearresteerd door de politie van Baranovitsji. U werd zeven dagen vastgehouden.

Eind oktober, begin november 2009 nam u samen met uw zus Y.U.(OV 6.861.377) deel aan een mars voor de vrijheid in Baranovitsji. U werd, net als uw zus, drie dagen vastgehouden door de politie. Bij uw vrijlating moest u een proces-verbaal met een schuldbekenenis ondertekenen, wat u weigerde.

In de lente van 2010 keerde u terug van een vergadering van de oppositiegroep waarin u actief was. U werd aan de ingang van uw woning aangehouden door de politie van Baranovitsji. U zat enkele uren vast. Hierna moest u met de agenten terug naar uw woning voor een huiszoeking, waarbij verschillende voorwerpen in beslag werden genomen.

Eind september 2010 werd u in Minsk samen met vier andere mensen aangehouden door medewerkers van de MVD toen jullie handtekeningen aan het verzamelen waren voor presidentskandidaat SANNIKOV. U werd ondervraagd over het feit dat jullie toelating om handtekeningen te verzamelen, vervalst zou zijn. Na dertig dagen opsluiting bij de GOVD in Minsk werd u vrijgelaten omdat de originele toelating kon worden getoond. Hierna ging u naar huis.

Op 29 oktober 2010 diende uw vader V.U. (OV 6.715.120) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In november 2010 werd u aangehouden in Minsk toen u wederom handtekeningen aan het verzamelen was. U werd 40 minuten vastgehouden door de politie. Hierna nam u een tijd niet meer deel aan manifestaties omdat u vond dat het geen resultaat opleverde.

Op 8 maart 2011 werd u in Baranovitsji van straat geplukt door onbekende mannen, vermoedelijk politieagenten, die u in een auto duwden. U kreeg een slag op uw hoofd en verloor het bewustzijn. U werd naar een groot huis gebracht, waar u later in een kleine kamer wakker werd. U kreeg in de kamer bezoek van een griezelige man met een pistool. U werd door hem ondervraagd over uw vader en uw activiteiten in het kader van de presidentsverkiezingen. De man ontkleedde zich maar verliet later de kamer. Later kwam een andere man de kamer binnen. Die persoon sloeg u bijna een half uur lang, waarna hij wegging. Nog later kwam opnieuw een andere man de kamer binnen. Hij nam u mee naar de gelijkvloerse verdieping. U moest rond een tafel met acht mensen zitten, die vermoedelijk voor de politie werkten. U werd uitgelachen. U werd teruggebracht naar uw kamer, waar u zich uit uw handboeien probeerde te bevrijden. Dit lukte niet, en u begon te roepen van de pijn. Een vrouw kwam naar u toe en bracht u naar een auto, waarmee ze u naar de polikliniek bracht. Hierna bracht de vrouw u naar huis.

Op 10 maart 2011 ging u klagen bij het hoofd van de politie, genaamd Sn., die u beloofde uw klacht te zullen onderzoeken. De volgende dag kwamen twee politiemedewerkers naar u. Ze brachten u naar een psychiatrisch ziekenhuis bij Minsk. U werd vier maanden opgenomen in dit ziekenhuis. Eind juli, begin augustus 2011 verliet u het ziekenhuis.

Uiteindelijk verliet u Belarus op 13 augustus 2011 samen met uw zus Y.U. (OV 6.861.377).

U en uw zus reisden met de trein van Baranovitsji naar Brest. In Brest ontmoetten jullie de passeur Se., die jullie met een minibus naar Warschau bracht. Daar stapten jullie over in een reisbus die jullie naar België bracht.

Op 14 augustus 2011 bereikte u België. Twee dagen later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, een kopie van een bladzijde uit uw paspoort, uw rijbewijs, uw diploma en een busticket.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, I.U., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat u verschillende keren werd gearresteerd naar aanleiding van uw activiteiten voor de oppositie.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw zus.

Met betrekking tot uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis stelde u dat het niet makkelijk was om als bezoeker binnen te geraken in dit ziekenhuis. U verklaarde dat uw zus er één keer in slaagde om u te bezoeken. Meer bepaald kwam ze in maart 2011 samen met uw moeder op bezoek bij u in het ziekenhuis (CGVS, p. 20).

Uw zus Y.U. verklaarde echter dat ze één keer, in mei of juni 2011, naar het ziekenhuis kwam met uw moeder maar dat ze niet werden toegelaten. Ze stelde dan ook dat ze u niet te zien kreeg (CGVS zus, p. 8).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw zus dat ze niet meer goed wist wanneer ze u bezocht. Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgehelderd.

Aangezien uw vier maanden durende opname in het psychiatrisch ziekenhuis (die volgde op uw ontvoering op 8 maart 2011) dateert van vlak voor uw uiteindelijke vlucht uit uw land en deze mee de aanleiding vormde om uw land te ontvluchten, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat jullie verklaringen hierover consistent zouden zijn.

Daarnaast verklaarde uw zus Y.U. bij de DVZ dat ze in oktober of november 2009 voor de eerste keer werd aangehouden door de politie omwille van de politieke activiteiten van uw vader (DVZ vragenlijst, 3.1).

Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde uw zus echter dat jullie werden vastgehouden omdat deelname aan meetings in Belarus bestraft wordt. Hierbij worden deelnemers valselijk beschuldigd, bijvoorbeeld van een gebrek aan documenten of smaad aan de president. Daarnaast stelde uw zus dat ze niet werd ondervraagd over uw vader omdat ze jullie familienaam wel kenden (CGVS zus, p. 6).

De verklaring van uw zus bij DVZ dat de politieke activiteiten van jullie vader de reden vormden van jullie gezamenlijke aanhouding, stemt bijgevolg niet overeen met haar latere verklaringen.

De vermelde tegenstrijdigheden, die de kern van jullie asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas reeds sterk uit.

Ten tweede kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de talrijke problemen die u verklaarde gekend te hebben en van de talrijke oppositionele activiteiten die u uitoefende.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo verklaarde u dat u zich van 1999 tot 2010 oftewel meer dan tien jaar bezig hield met politiek. U verzamelde handtekeningen voor presidentskandidaten en nam deel aan verschillende manifestaties.

U hielp met de organisatie van de partij BNF (CGVS, p. 4).

U was echter geen lid van het BNF (CGVS, p. 21). U stelde dat u deel uitmaakte van een oppositiegroep in uw regio. Uw taak was om handtekeningen te verzamelen en meetings te organiseren.

Tevens schreef u krantenartikels en moest u pamfletten plakken. Dit waren mooie en uitgeprinte pamfletten, waar u ook aan meeschreef. Van deze pamfletten werden er duizenden gedrukt (CGVS, p. 10-11).

Van al deze activiteiten kon u echter geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Dit is opvallend, zeker met betrekking tot de krantenartikels, die u zelf schreef, en de pamfletten, waaraan u meeschreef en die in duizenden exemplaren werden verspreid.

Daarnaast stelde u dat u van 1999 tot het najaar van 2010, eveneens meer dan tien jaar, als journaliste werkte. U werkte als ongeregistreerde correspondent voor verschillende nationale en regionale kranten. U begon met simpele onderwerpen maar schreef naderhand ook over politici. Achteraf schreef u enkel artikels over politici in Belarus. Uw artikels werden met “N.”U. ondertekend. Later ondertekende u uw artikels met uw echte naam. U stelde dat u bepaalde maanden tot vijf à zes artikels schreef (CGVS, p. 2-3). U vervolgde dat u ook artikels schreef over uw eigen problemen, die werden gepubliceerd door onafhankelijke drukkerijen (CGVS, p. 22).

Het is evenwel bijzonder opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs van uw journalistieke activiteiten kon voorleggen, terwijl u elf jaar lang actief was voor verschillende kranten, en tot zes artikels per maand schreef.

U stelde weliswaar dat uw journalistieke activiteiten niet de belangrijkste reden van uw vlucht uit Belarus waren (CGVS, p. 3).

U werd immers een vijftal keer gearresteerd. U verklaarde dat u in februari 2009 samen met 50 andere oppositieleiden werd gearresteerd bij een meeting in Baranovitsji. U werd toen zeven dagen vastgehouden (CGVS, p. 8-9).

Eind oktober, begin november 2009 werd u, net als uw zus, gearresteerd bij de mars voor de vrijheid in Baranovitsji. U werd samen met uw zus drie dagen vastgehouden door de politie (CGVS, p. 10).

In de lente van 2010 werd u in Baranovitsji voor de derde keer aangehouden door de politie. U zat toen enkele uren vast (CGVS, p. 12).

Eind september 2010 werd u in Minsk opnieuw aangehouden door medewerkers van de MVD toen u handtekeningen aan het verzamelen was voor presidentskandidaat SANNIKOV. U werd toen maar liefst 30 dagen vastgehouden door de politie (CGVS, p. 13-15).

In november 2010 werd u in Minsk voor de vijfde keer aangehouden. U werd 40 minuten vastgehouden door de politie (CGVS, p. 16).

Van geen enkele van deze aanhoudingen kon u enig begin van bewijs voorleggen, hoewel u aangaf soms voor langdurige periodes tot dertig dagen opgesloten te zijn geweest.

U stelde dat u na uw ontvoering in maart 2011 naar het hoofd van de politie ging en er een klacht indiende, die aanvaard werd (CGVS, p. 19). U legde echter geen begin van bewijs voor van uw klacht. Nu verklaarde u weliswaar gewoon een klacht te hebben ingediend en hiervan niets ontvangen te hebben (CGVS, p. 20).

Gezien de talrijke problemen die u reeds voordien had gekend en de ernst van de door u aangehaalde ontvoering waarvoor u in maart 2011 klacht indiende, is het niet aannemelijk dat u zelf geen kopie van uw klacht zou hebben gemaakt en bijgehouden.

U verklaarde voorts dat u na uw ontvoering op 8 maart 2011 werd geopereerd in de polikliniek van Baranovitsji.

Van uw opname in het ziekenhuis, van uw verwondingen en van uw operatie kon u evenmin enig begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 18-19).

U stelde dat u in maart 2011 na uw vrijlating thuis door twee politieagenten werd bezocht. Ze zeiden u dat ze u omwille van uw veiligheid beter naar een psychiatrisch ziekenhuis konden brengen. U verbleef hierop vier maanden in dit ziekenhuis (CGVS, p. 19-20).

U kon echter ook van uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis en de redenen van uw opname geen enkel document voorleggen. U verklaarde voorts dat er bij u thuis verschillende huiszoeken plaatsvonden (CGVS, p. 5). Meer bepaald vonden er huiszoeken in 2001, 2002, 2006 en 2010 plaats (CGVS, p. 21). U stelde dat er na uw aanhouding in de lente van 2010 een huiszoeking in uw woning werd uitgevoerd. Hierbij werden vlaggen, pamfletten, diploma's, geboorteaktes en enkele boeken van uw grootvader in beslag genomen (CGVS, p. 12).

Afgezien van het feit dat u van deze verschillende huiszoeken niet het minste bewijs voorlegde, is het opvallend dat u verklaarde dat er bij de huiszoeking in de lente van 2010 ook geboorteaktes in beslag werden genomen (CGVS, p. 12). Zowel uw vader als uzelf dienden immers een originele geboorteakte in.

Ook van verschillende andere incidenten kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Zo verklaarde u dat u uit de universiteit werd gezet omdat u zich journalistiek engageerde. U kon echter geen begin van bewijs voorleggen met betrekking tot deze uitsluiting (CGVS, p. 7).

U verklaarde dat u in 2001 handtekeningen verzamelde voor presidentskandidaat Marinitsj (CGVS, p. 7). U stelde dat uw familie in 2005 naar het Grondwettelijk Hof stapte in verband met enkele boeken die werden afgenomen (CGVS, p. 22-23). U stelde dat u deelnam aan de grote protestacties in december 2010 na de presidentsverkiezingen (CGVS, p. 16). Uw zus verklaarde dat ze samen met u deelnam aan deze protesten in Minsk.

In tegenstelling tot u werd uw zus toen opgepakt en zat vervolgens dertig dagen in de cel. Ze kon hiervan evenmin enig begin van bewijs voorleggen (CGVS zus, p. 7).

U stelde dat u voor 2008 vier à vijf convocaties kreeg van de rechtbank van Baranovitsji. U moest zich aanmelden in verband met de rechtszaak die tegen twee kennissen van u uit de oppositie waren aangespannen. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, kan aan uw uitleg dat deze documenten in 2010 in beslag werden genomen evenmin geloof worden gehecht (CGVS, p. 20-21).

U stelde dat u geen bewijzen voorlegde omdat de telefoons in Belarus worden afgeluisterd, de president het internet in het oog houdt en het gebruik van de internetportalen begrensd is (CGVS, p. 11).

Zelfs als er enige beperkingen zijn voor media in Belarus, dan nog is het niet aannemelijk dat u op geen enkele manier, via post, fax, e-mail of internet, aan bewijzen zou kunnen geraken van de talrijke problemen die u in uw land zou gekend hebben en van de stappen die u hiertegen ondernomen zou hebben.

Door uw compleet gebrek aan enig begin van bewijs aangaande essentiële elementen uit uw asielaanvraag waarvan nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat u hierover wel zou beschikken (krantenartikels die u schreef, pamfletten die u schreef, medisch attest aangaande uw operatie en medisch attest aangaande uw opname in een psychiatrisch ziekenhuis, uw uitsluiting van de universiteit, convocaties, processen-verbaal van de verschillende huiszoeken...) wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België.

U verklaarde dat u per trein van Baranovitsji naar Brest (aan de Belarussisch-Poolse grens) reisde. In Brest ontmoetten jullie de passeur Se., die jullie met een minibus naar Warschau bracht. Daar stapten jullie over in een reisbus die jullie naar België bracht (CGVS, p. 6). U was tijdens deze reis niet in het bezit van uw paspoort, dat de passeur bij zich hield. U zou onderweg tussen Belarus en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn. U stelde dat er niemand onderweg in de minibus kwam kijken (CGVS, p. 5 en 7).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een minibus te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost.

Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u het afgaf aan uw passeur Se., die dit document niet teruggeeft zolang u hem niet volledig betaalt (CGVS, p. 5-6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder uitgehold.

Met betrekking tot uw reisweg stelde het Commissariaat-generaal ook een opvallende tegenstrijdigheid vast tussen uw verklaringen en die van uw zus. Uw zus stelde dat ze op 13 augustus 2011 Belarus vanuit Brest verliet. Uw zus stelde dat jullie de dag ervoor vanuit Baranovitsji naar Brest kwamen, waar jullie een dag bij jullie moeder verbleven. Uw zus bevestigde dat zij tot twee dagen voor jullie vlucht in Baranovitsji verbleef (CGVS zus, p. 3).

Zowel u als uw zus hadden echter tegenover de DVZ verklaard dat jullie reeds eind juli 2011 de trein namen naar Brest, waar jullie nog tien dagen, tot 13 augustus 2011, bij jullie moeder verbleven (DVZ verklaring, vraag 35; DVZ verklaring zus, vraag 35).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw zus dat ze zich dit niet meer kon herinneren (CGVS zus, p. 4).

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven en wordt de geloofwaardigheid van uw reisroute verder in vraag gesteld.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw geboorteakte, een kopie van een bladzijde uit uw paspoort, uw rijbewijs en uw diploma bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw schoolloopbaan, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uw busticket geeft informatie over uw reis van Warschau naar België maar vermeldt niets over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben.

Aangaande de medische problemen waar u melding van maakte, meerbepaald de littekens die u kreeg nadat u zich bij uw laatste opsluiting uit uw handboeien probeerde te bevrijden, moet ik

aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 18).

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw zus Y.U. (OV 6.861.377) en uw vader V.U. (OV 6.715.120) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Y.U., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op 3 juli 1986 in Mir (Belarus). U was geregistreerd in Baranovitsji (provincie Brest in Belarus).

Eind oktober, begin november 2009 werd u, net als uw zus, in Baranovitsji aangehouden door de politie omdat u deelnam aan een meeting. U werd drie dagen vastgehouden. Na uw vrijlating diende u een klacht in bij de politie.

Op 29 oktober 2010 diende uw vader V.U. (OV 6.715.120) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 19 december 2010 nam u samen met uw zus in Minsk deel aan de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in uw land. U werd rond half elf 's avonds opgepakt door de politie. U zat dertig dagen in de cel van de ROVD in Minsk.

Uiteindelijk verliet u Belarus op 13 augustus 2011 samen met uw zus I.U. (OV 6.861.379). U en uw zus reisden met de trein van Baranovitsji naar Brest. In Brest ontmoetten jullie de passeur Se., die jullie met een minibus naar Warschau bracht. Daar stapten jullie over in een reisbus die jullie naar België bracht. Op 14 augustus 2011 bereikte u België.

Twee dagen later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van enkele bladzijden uit uw paspoort, een kopie van uw diploma en een busticket."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Y.U., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag verbindt aan de problemen die uw zus en uw vader kenden in uw land van herkomst (CGVS, p. 5 en vragenlijst DVZ, 3.1, 3.4, 3.5).

In het kader van de asielaanvragen van uw zus I.U. (OV 6.861.379) en uw vader V.U. (OV 6.715.120) nam het Commissariaat-generaal echter de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissingen van respectievelijk uw zus I.U. (OV 6.861.379) en uw vader V.U. (OV 6.715.120) nam, verwijs ik graag naar hun beslissingen, die als volgt luiden:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat u verschillende keren werd gearresteerd naar aanleiding van uw activiteiten voor de oppositie.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw zus. Met betrekking tot uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis stelde u dat het niet makkelijk was om als bezoeker binnen te geraken in dit ziekenhuis. U verklaarde dat uw zus er één keer in slaagde om u te bezoeken. Meerbepaald kwam ze in maart 2011 samen met uw moeder op bezoek bij u in het ziekenhuis (CGVS, p. 20). Uw zus Y.U. verklaarde echter dat ze één keer, in mei of juni 2011, naar het ziekenhuis kwam met uw moeder maar dat ze niet werden toegelaten. Ze stelde dan ook dat ze u niet te zien kreeg (CGVS zus, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw zus dat ze niet meer goed wist wanneer ze u bezocht. Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgehelderd. Aangezien uw vier maanden durende opname in het psychiatrisch ziekenhuis (die volgde op uw ontvoering op 8 maart 2011) dateert van vlak voor uw uiteindelijke vlucht uit uw land en deze mee de aanleiding vormde om uw land te ontvluchten, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat jullie verklaringen hierover consistent zouden zijn.

Daarnaast verklaarde uw zus Y.U. bij de DVZ dat ze in oktober of november 2009 voor de eerste keer werd aangehouden door de politie omwille van de politieke activiteiten van uw vader (DVZ vragenlijst, 3.1). Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde uw zus echter dat jullie werden

vastgehouden omdat deelname aan meetings in Belarus bestraft wordt. Hierbij worden deelnemers valselijk beschuldigd, bijvoorbeeld van een gebrek aan documenten of smaad aan de president. Daarnaast stelde uw zus dat ze niet werd ondervraagd over uw vader omdat ze jullie familienaam wel kenden (CGVS zus, p. 6). De verklaring van uw zus bij DVZ dat de politieke activiteiten van jullie vader de reden vormden van jullie gezamenlijke aanhouding, stemt bijgevolg niet overeen met haar latere verklaringen. De vermelde tegenstrijdigheden, die de kern van jullie asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas reeds sterk uit.

Ten tweede kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de talrijke problemen die u verklaarde gekend te hebben en van de talrijke oppositionele activiteiten die u uitoefende. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo verklaarde u dat u zich van 1999 tot 2010 oftewel meer dan tien jaar bezig hield met politiek. U verzamelde handtekeningen voor presidentskandidaten en nam deel aan verschillende manifestaties. U hielp met de organisatie van de partij BNF (CGVS, p. 4). U was echter geen lid van het BNF (CGVS, p. 21). U stelde dat u deel uitmaakte van een oppositiegroep in uw regio. Uw taak was om handtekeningen te verzamelen en meetings te organiseren. Tevens schreef u krantenartikels en moest u pamfletten plakken. Dit waren mooie en uitgeprinte pamfletten, waar u ook aan meeschreef. Van deze pamfletten werden er duizenden gedrukt (CGVS, p. 10-11). Van al deze activiteiten kon u echter geen enkel begin van bewijs voorleggen. Dit is opvallend, zeker met betrekking tot de krantenartikels, die u zelf schreef, en de pamfletten, waaraan u meeschreef en die in duizenden exemplaren werden verspreid.

Daarnaast stelde u dat u van 1999 tot het najaar van 2010, eveneens meer dan tien jaar, als journaliste werkte. U werkte als ongeregistreerde correspondent voor verschillende nationale en regionale kranten. U begon met simpele onderwerpen maar schreef naderhand ook over politici. Achteraf schreef u enkel artikels over politici in Belarus. Uw artikels werden met "N."U. ondertekend. Later ondertekende u uw artikels met uw echte naam. U stelde dat u bepaalde maanden tot vijf à zes artikels schreef (CGVS, p. 2-3). U vervolgde dat u ook artikels schreef over uw eigen problemen, die werden gepubliceerd door onafhankelijke drukkerijen (CGVS, p. 22). Het is evenwel bijzonder opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs van uw journalistieke activiteiten kon voorleggen, terwijl u elf jaar lang actief was voor verschillende kranten, en tot zes artikels per maand schreef.

U stelde weliswaar dat uw journalistieke activiteiten niet de belangrijkste reden van uw vlucht uit Belarus waren (CGVS, p. 3). U werd immers een vijftal keer gearresteerd. U verklaarde dat u in februari 2009 samen met 50 andere oppositieleden werd gearresteerd bij een meeting in Baranovitsji. U werd toen zeven dagen vastgehouden (CGVS, p. 8-9). Eind oktober, begin november 2009 werd u, net als uw zus, gearresteerd bij de mars voor de vrijheid in Baranovitsji. U werd samen met uw zus drie dagen vastgehouden door de politie (CGVS, p. 10). In de lente van 2010 werd u in Baranovitsji voor de derde keer aangehouden door de politie. U zat toen enkele uren vast (CGVS, p. 12). Eind september 2010 werd u in Minsk opnieuw aangehouden door medewerkers van de MVD toen u handtekeningen aan het verzamelen was voor presidentskandidaat SANNIKOV. U werd toen maar liefst 30 dagen vastgehouden door de politie (CGVS, p. 13-15). In november 2010 werd u in Minsk voor de vijfde keer aangehouden. U werd 40 minuten vastgehouden door de politie (CGVS, p. 16). Van geen enkele van deze aanhoudingen kon u enig begin van bewijs voorleggen, hoewel u aangaf soms voor langdurige periodes tot dertig dagen opgesloten te zijn geweest.

U stelde dat u na uw ontvoering in maart 2011 naar het hoofd van de politie ging en er een klacht indiende, die aanvaard werd (CGVS, p. 19). U legde echter geen begin van bewijs voor van uw klacht. Nu verklaarde u weliswaar gewoon een klacht te hebben ingediend en hiervan niets ontvangen te hebben (CGVS, p. 20). Gezien de talrijke problemen die u reeds voordien had gekend en de ernst van de door u aangehaalde ontvoering waarvoor u in maart 2011 klacht indiende, is het niet aannemelijk dat u zelf geen kopie van uw klacht zou hebben gemaakt en bijgehouden.

U verklaarde voorts dat u na uw ontvoering op 8 maart 2011 werd geopereerd in de polikliniek van Baranovitsji. Van uw opname in het ziekenhuis, van uw verwondingen en van uw operatie kon u evenmin enig begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 18-19). U stelde dat u in maart 2011 na uw vrijlating thuis door twee politieagenten werd bezocht. Ze zeiden u dat ze u omwille van uw veiligheid beter naar een psychiatrisch ziekenhuis konden brengen. U verbleef hierop vier maanden in dit ziekenhuis (CGVS, p. 19-20). U kon echter ook van uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis en de redenen van uw opname geen enkel document voorleggen. U verklaarde voorts dat er bij u thuis verschillende huiszoekingen plaatsvonden (CGVS, p. 5). Meerbepaald vonden er huiszoekingen in 2001, 2002, 2006 en 2010 plaats (CGVS, p. 21). U stelde dat er na uw aanhouding in de lente van 2010 een huiszoeking in uw woning werd uitgevoerd. Hierbij werden vlaggen, pamfletten, diploma's, geboorteaktes en enkele boeken van uw grootvader in beslag genomen (CGVS, p. 12). Afgezien van het feit dat u van deze verschillende huiszoekingen niet het minste bewijs voorlegde, is het opvallend

dat u verklaarde dat er bij de huiszoeking in de lente van 2010 ook geboorteaktes in beslag werden genomen (CGVS, p. 12). Zowel uw vader als uzelf dienden immers een originele geboorteakte in. Ook van verschillende andere incidenten kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Zo verklaarde u dat u uit de universiteit werd gezet omdat u zich journalistiek engageerde. U kon echter geen begin van bewijs voorleggen met betrekking tot deze uitsluiting (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u in 2001 handtekeningen verzamelde voor presidentskandidaat Marinitsj (CGVS, p. 7). U stelde dat uw familie in 2005 naar het Grondwettelijk Hof stapte in verband met enkele boeken die werden afgenomen (CGVS, p. 22-23). U stelde dat u deelnam aan de grote protestacties in december 2010 na de presidentsverkiezingen (CGVS, p. 16). Uw zus verklaarde dat ze samen met u deelnam aan deze protesten in Minsk. In tegenstelling tot u werd uw zus toen opgepakt en zat vervolgens dertig dagen in de cel. Ze kon hiervan evenmin enig begin van bewijs voorleggen (CGVS zus, p. 7). U stelde dat u voor 2008 vier à vijf convocaties kreeg van de rechtbank van Baranovitsji. U moest zich aanmelden in verband met de rechtszaak die tegen twee kennissen van u uit de oppositie waren aangespannen. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, kan aan uw uitleg dat deze documenten in 2010 in beslag werden genomen evenmin geloof worden gehecht (CGVS, p. 20-21).

U stelde dat u geen bewijzen voorlegde omdat de telefoons in Belarus worden afgeluisterd, de president het internet in het oog houdt en het gebruik van de internetportalen begrensd is (CGVS, p. 11). Zelfs als er enige beperkingen zijn voor media in Belarus, dan nog is het niet aannemelijk dat u op geen enkele manier, via post, fax, e-mail of internet, aan bewijzen zou kunnen geraken van de talrijke problemen die u in uw land zou gekend hebben en van de stappen die u hiertegen ondernomen zou hebben.

Door uw compleet gebrek aan enig begin van bewijs aangaande essentiële elementen uit uw asielaanvraag waarvan nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat u hierover wel zou beschikken (krantenartikels die u schreef, pamfletten die u schreef, medisch attest aangaande uw operatie en medisch attest aangaande uw opname in een psychiatrisch ziekenhuis, uw uitsluiting van de universiteit, convocaties, processen-verbaal van de verschillende huiszoekingen...) wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België. U verklaarde dat u per trein van Baranovitsji naar Brest (aan de Belarussisch-Poolse grens) reisde. In Brest ontmoetten jullie de passeur Se., die jullie met een minibus naar Warschau bracht. Daar stapten jullie over in een reisbus die jullie naar België bracht (CGVS, p. 6). U was tijdens deze reis niet in het bezit van uw paspoort, dat de passeur bij zich hield. U zou onderweg tussen Belarus en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn. U stelde dat er niemand onderweg in de minibus kwam kijken (CGVS, p. 5 en 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een minibus te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u het afgaf aan uw passeur Se., die dit document niet teruggeeft zolang u hem niet volledig betaalt (CGVS, p. 5-6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder uitgehold.

Met betrekking tot uw reisweg stelde het Commissariaat-generaal ook een opvallende tegenstrijdigheid vast tussen uw verklaringen en die van uw zus. Uw zus stelde dat ze op 13 augustus 2011 Belarus vanuit Brest verliet. Uw zus stelde dat jullie de dag ervoor vanuit Baranovitsji naar Brest kwamen, waar jullie een dag bij jullie moeder verbleven. Uw zus bevestigde dat zij tot twee dagen voor jullie vlucht in Baranovitsji verbleef (CGVS zus, p. 3). Zowel u als uw zus hadden echter tegenover de DVZ verklaard dat jullie reeds eind juli 2011 de trein namen naar Brest, waar jullie nog tien dagen, tot 13 augustus 2011, bij jullie moeder verbleven (DVZ verklaring, vraag 35; DVZ verklaring zus, vraag 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw zus dat ze zich dit niet meer kon herinneren (CGVS zus, p. 4). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven en wordt de geloofwaardigheid van uw reisroute verder in vraag gesteld.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden

die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboortakte, een kopie van een bladzijde uit uw paspoort, uw rijbewijs en uw diploma bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw schoolloopbaan, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw busticket geeft informatie over uw reis van Warschau naar België maar vermeldt niets over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben.

Aangaande de medische problemen waar u melding van maakte, meerbepaald de littekens die u kreeg nadat u zich bij uw laatste opsluiting uit uw handboeien probeerde te bevrijden, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 18).

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw zus Y.U. (OV 6.861.377) en uw vader V.U. (OV 6.715.120) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de overheden. Deze problemen werden acuut nadat u werd opgepakt toen u handtekeningen aan het verzamelen was voor presidentskandidaat Sannikov.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de datum van uw laatste aanhouding in Belarus, die nochtans de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek naar België. U stelde op het Commissariaat-generaal dat uw paspoort werd afgenomen op 19 oktober 2010, nadat u door enkele agenten werd meegenomen naar een politiebureau in Minsk (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u “de negentiende” werd aangehouden toen u handtekeningen aan het verzamelen was. U specificeerde dat het op “19 oktober” was. U kon zich echter niet herinneren of dit al dan niet een werkdag was (CGVS, p. 11). Bij de DVZ stelde u eveneens tot twee keer toe dat u voor het laatst werd aangehouden op 19 oktober 2010 in Minsk (DVZ vragenlijst, 3.1 en 3.5). U verklaarde op het Commissariaat-generaal voorts dat u op 27 of 28 oktober 2010 in Brest vertrok en op 29 oktober 2010 aankwam in België (CGVS, p. 9). In dit geval zou u meer dan een week na uw arrestatie Belarus zijn ontvlucht. Nadat u dus zowel tegenover de DVZ als tegenover het Commissariaat-generaal verschillende keren verklaarde dat u op 19 oktober 2010 werd aangehouden, stelde u na de pauze van uw gehoor op het Commissariaat-generaal plots dat u op “de 27ste” werd aangehouden tijdens het verzamelen van handtekeningen, waaraan u nog toevoegde dat dat zeker op een werkdag was (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u zich bij de DVZ dan moest vergist hebben. U voegde hieraan toe dat u na uw vrijlating heel snel uw spullen pakte en heel snel weg was. U stelde dat er tussen het verzamelen van de handtekeningen en uw vertrek naar België een à twee dagen zaten (CGVS, p. 14). Deze verklaringen zijn volstrekt tegenstrijdig met uw veelvuldige bewering dat u op 19 oktober 2010 werd aangehouden en met de feitelijke vaststelling dat u op 29 oktober 2010, tien dagen na uw aanhouding, asiel aanvraag in België. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aan.

Ten tweede bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo stelde u dat u lid was van het BNF maar dat u geen functie had in deze partij. U verklaarde dat u voor de partij wel enkele opdrachten vervulde, zoals het uitgeven van informatie in de krant “Pinskaja Nedelja”. U stelde dat uw informatie ook in kranten voor immigranten in Amerika en Engeland werd uitgegeven. U kende echter de namen van deze kranten niet (CGVS, p. 5-6). Verder verklaarde u dat u in oktober 2010 werd gearresteerd door drie politieagenten. Een van hen stelde zich voor als luitenant en vermeldde zijn naam. U kon zich echter de naam van deze agent niet herinneren (CGVS, p. 12-13). Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van uw twee kennissen (S. en M.) die samen met u verschillende keren handtekeningen verzamelden en die samen met u werden gearresteerd in oktober 2010. U deed evenmin navraag naar de situatie van deze twee personen (CGVS, p. 11, 12 en 14). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten derde stelde u dat u in 2003 officieel scheidde van uw vrouw, A.K., omdat zij op haar werk problemen kreeg omwille van u. Toch bleven jullie samenwonen. U stelde dat uw activiteiten tegen de regering de carrière van uw vrouw schaadden. Gevraagd naar specificatie stelde u dat het uw deelname aan het verzamelen van handtekeningen voor politici betrof. U stelde dat u deze handtekeningen in 2010 verzamelde (CGVS, p. 3-4, 12). Het is echter praktisch onmogelijk dat uw verzameling van handtekeningen in 2010 leidde tot uw scheiding in 2003. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u toen hoopte dat de problemen zouden voorbijgaan (CGVS, p. 4). De kopie van uw scheidingsakte uit 2003

geeft geen informatie over de redenen van uw scheiding, en evenmin over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de reden voor uw scheiding verbonden was met de problemen die u in uw land van herkomst kende.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (CGVS, p. 20). U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo stelde u dat u enige tijd lid was van het BNF (CGVS, p. 5). U kon echter geen enkel begin van bewijs met betrekking tot dit lidmaatschap voorleggen. U verklaarde dat u voor het BNF informatie uitgaf in de krant "Pinskaja Nedelja" (CGVS, p. 5). U kon echter geen enkel begin van bewijs indienen in verband met uw publicaties in deze krant. Gevraagd naar het laatste artikel dat u schreef, stelde u bovendien dat u nooit stopte met artikels schrijven (CGVS, p. 6). Dit maakt het des te opvallender dat u geen enkele van deze artikels kan voorleggen. U stelde dat u in 2003 of 2004 in Baranovitsji werd aangehouden zonder reden. U stelde dat er in het PV werd geschreven dat u scheldtaal gebruikte. Er werd een valse strafzaak opgestart. Hierbij werd u vijftien dagen opgesloten (CGVS, p. 14). U kon echter geen enkel begin van bewijs met betrekking tot deze strafzaak voorleggen.

U stelde dat u niet een of twee keer werd aangehouden maar dat u gedurende jaren bijna elke maand werd aangehouden. U stelde dat u de voorbije tien jaar ongeveer 20 à 30 keer door de politie werd aangehouden (CGVS, p. 16-17). Van deze talrijke aanhoudingen kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Tevens stelde u dat u verschillende meetings bezocht in Minsk (CGVS, p. 11). Ook van deze meetings of uw deelname aan of rol bij deze meetings kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. U stelde dat u in 2010 twee of drie keer handtekeningen verzamelde voor Sannikov (CGVS, p. 12). Ook van deze activiteiten kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Verder stelde u dat er een paar keer een huiszoeking in uw appartement werd uitgevoerd. Hierbij werden uw lidkaart van het BNF, verschillende boeken, audio-opnames en videocassettes in beslag genomen (CGVS, p. 6, 7, 19). U stelde dat er minstens twee huiszoekingen bij u thuis plaatsvonden, weliswaar in uw afwezigheid (CGVS, p. 17). U stelde dat deze twee huiszoekingen in 1991 of 1992 plaatsvonden (CGVS, p. 18). U kon echter geen enkel begin van bewijs over deze huiszoekingen indienen. Voorts stelde u dat er tussen 1993 en uw vertrek naar België geen huiszoekingen meer plaatsvonden bij u thuis, buiten een bezoek van een persoon rond de verkiezingen van 1995 (CGVS, p. 18). Hierna stelde u dat de twee hierboven vermelde huiszoekingen in 2002 of 2003 plaatsvonden en dat u zich vergist had in deze data (CGVS, p. 18). U stelde dat er sinds 2003 geen huiszoekingen meer bij u thuis plaatsvonden. U stelde dat u vele keren een brief schreef naar de procureur om te klagen in verband met deze huiszoekingen. U stelde dat u een keer een antwoord kreeg van de procureur, nadat u hem samen met uw vader opzocht, waarin de procureur zei dat hij in de toekomst zou trachten om dergelijke fouten bij huiszoekingen niet meer te maken (CGVS, p. 21-22). Noch van deze klachten, noch van het antwoord van de procureur, legde u enig begin van bewijs voor, hoewel dit nochtans redelijkerwijze van u kon worden verwacht. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vijfde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België. U verklaarde dat u in Brest (aan de Belarussisch-Poolse grens) vertrok. U werd naar een parking in Brest gebracht, waar u in een vrachtwagen overstapte. U kreeg een deken en verstopte zich achter een paar kisten. U was tijdens deze reis niet in het bezit van uw paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn. U stelde dat u niemand zag onderweg (CGVS, p. 9-10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw origineel Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij uw arrestatie in oktober 2010 door de politie werd ingehouden (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België (u dacht dat u een Ests visum had, CGVS, p. 8), het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw militair boekje en de kopieën van uw diploma, studieattest en opleidingsbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw dienstplicht en uw studieresultaten, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U diende drie boeken in, uitgegeven in 2005, 2005 en 2008, waarop uw vader als auteur vermeld staat. U stelde dat uw vader in deze boeken vertelt over de geschiedenis en over zijn leven. U verklaarde dat u deze boeken samen met uw vader schreef. Uw vader schreef en u zorgde meestal voor de informatie. U stelde dat uw vader u nooit vermeldde in dit boek (CGVS, p. 8). Deze boeken lijken op een soort knipselmap. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat deze boeken op grote schaal werden verspreid en dat u omwille van deze boeken problemen met de autoriteiten zou hebben gekend, zeker gezien u aangaf dat deze boeken niets vermelden over de problemen die u kende.

Het bewijs van uw ziekteverzekering geeft enkel informatie over uw ziekteverzekering in Belarus. De kopie van de eerste bladzijde uit uw werkboekje geeft enkel informatie over uw identiteit. U diende enkele foto's in van uw gezin en van uw vader evenals een brief van uw vader (CGVS, p. 7). Deze documenten leveren geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de problemen die u in uw land zou gekend hebben.

U legde een kopie van twee bladzijden uit uw paspoort voor. U stelde dat u lang geleden een aantal kopieën maakte van uw paspoort en dat deze bladzijde overbleef (CGVS, p. 8). Deze kopie geeft enkel informatie over de registratieadressen van de houder van dit paspoort, maar niet over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben.

U diende een kopie van een terugkeercertificaat van de Republiek Belarus in. U verkreeg dit document op 28 juli 2007 van de Belarussische ambassade in Moskou. In dit document vraagt uw overheid aan elke buitenlandse staat om u te ondersteunen om zo snel mogelijk te kunnen terugkeren naar Belarus. Het is opvallend dat de autoriteiten waartegen u een vrees zou koesteren, nog in 2007 dit document uitreikten, waarmee ze uw reis uit Rusland vergemakkelijkten. Dit document staft op geen enkele manier dat u in uw land van herkomst problemen zou hebben gekend met de autoriteiten.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw dochters, Y.U. (OV 6.861.377) en I.U. (OV 6.861.379), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Eveneens stipt het Commissariaat-generaal aan dat u stelde dat u wilde dat de kerkdiensten in jullie kerken in de Belarussische taal zouden plaatsvinden (CGVS, p. 2). Hiervoor traden u en uw vader soms op in de media. U verklaarde echter geen concrete problemen te hebben gehad omwille van uw religie (CGVS, p. 20).

Tevens stelde u dat u in 1982 door de rechtbank van Pinsk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien dagen naar aanleiding van een vechtpartij (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat dit incident voor u de aanleiding vormde om bijna dertig jaar later uw land te ontvluchten.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 13, 18 en 21). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen met uw hart (CGVS, p. 22), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Belarus, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw geboorteakte, de kopieën van enkele bladzijden uit uw paspoort en de kopie van uw diploma bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw schoolloopbaan, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw busticket geeft informatie over uw reis van Warschau naar België maar vermeldt niets over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben."

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De "*heer Minister van migratie- en asielbeleid*" (*sic*) (zie het verzoekschrift, p. 1) kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekers maken evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 augustus 2012 (zie p. 4) een schending aan van "*het beginsel van goed bestuur*", van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*de manifeste appreciatiefout*" en een schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoekers houdt de motivering in de bestreden beslissingen (zie het verzoekschrift, p. 4) "*geen rekening met de context van het relaas van verzoekster noch met de meerdere aangevoerde elementen*".

Verzoekers erkennen dat verzoeker V.U. eerst verklaarde dat hij op 19 oktober 2010 aangehouden werd, maar dat hij later verklaarde dat zijn aanhouding op 27 oktober 2010 plaatsvond.

Ze wijzen erop dat verzoeker V.U. zijn verklaringen in de loop van het verhoor heeft verbeterd, met name dat hij uitgelegd heeft "*dat dit niet mogelijk was omdat hij in België twee dagen na deze aanhouding is aangekomen en dat hij op het grondgebied op 29 oktober 2010 is aangekomen*".

Verzoekers vinden het (zie het verzoekschrift, p. 5) "*niet vreemd dat een kandidaat vluchteling zich in de loop van zijn verhoor zich van precieze detail herinnert*" (*sic*).

Volgens verzoekers begaat de commissaris-generaal in zijn analyse hieromtrent een manifeste appreciatiefout.

Wat het gebrek aan bewijzen betreft, laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven; ze vragen zich af "(zie het verzoekschrift, p. 5) *wat een slachtoffer van arbitraire aanhoudingen wel zou kunnen aanbrengen ter ondersteuning van zijn verzoek*".

Volgens verzoekers betreurt de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) "*het gebrek aan informatie in de akte van de echtscheiding*". Ze vragen zich af "*welk attest van echtscheiding een vermelding zou kunnen inhouden dat de persoon arbitrair aangehouden werd omwille van zijn politieke activiteiten en dat haar problemen bijgevolg tot een echtscheiding hebben geleid*".

Verzoekers verklaren dat verzoekster I.U. tijdens haar verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis geen bezoek mocht ontvangen, en dat verzoekster Y.U. en haar moeder haar wilden komen bezoeken maar dat ze snel verzocht werden om terug te keren; zij stellen dat I.U. verklaarde dat Y.U. en haar moeder haar kwamen bezoeken "*omdat zij later vernomen heeft dat zij geprobeerd hadden haar te zien*", maar dat zij niet op de hoogte is van de precieze periode van het niet doorgegangene bezoek.

Waar de commissaris-generaal verzoeksters ten kwade duidt geen enkel bewijs neer te leggen, benadrukken ze dat verzoekster "*nauwkeurig alle taken beschreven* (heeft) *die zij uitvoerde, met zoveel mogelijk details*". Ook wat betreft de aanhoudingen, stellen ze dat verzoekster "*nauwkeurig alle omstandigheden, data, plaatsen en duur van haar detentie* (heeft) *beschreven*". Verzoekers herhalen dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven wat de bewijzen betreft.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus besluiten verzoekers dat ze het voorwerp zijn geweest van arbitraire aanhoudingen, psychiatrische interneringen, mishandelingen en agressies.

Ze zijn van mening dat ze hebben aangetoond dat ze ernstige redenen hebben om onmenselijke en vernederende behandelingen te vrezen die strijdig zijn met artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ze stellen dat de redenen van de vervolgingen "*duidelijk politiek*" zijn en dat ze behoren tot een risicogroep.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, laten verzoekers gelden dat hun vraag om subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal verworpen wordt "*zonder de toestand van verzoekers*

specifiek te onderzoeken". Ze stellen dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat ze politieke opposanten zijn en dat uit het relaas blijkt dat ze behoren tot de risicogroep van de politieke opposanten en vluchtelingen.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te geven; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen "*teniet te doen*".

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat een aangevoerde schending van "*het beginsel van goed bestuur*" als middel onontvankelijk is. Verzoekers laten immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

De schending van artikel 2 en artikel 3 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd (RvS 12 maart 2008, nr.180 930).

De bevoegdheid van de Raad in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker V.U. tegenstrijdige verklaringen aflegde over de datum van zijn laatste aanhouding in Wit Rusland, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vlucht uit zijn land:

“U stelde op het Commissariaat-generaal dat uw paspoort werd afgenomen op 19 oktober 2010, nadat u door enkele agenten werd meegenomen naar een politiebureau in Minsk (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u “de negentiende” werd aangehouden toen u handtekeningen aan het verzamelen was. U specificeerde dat het op “19 oktober” was. U kon zich echter niet herinneren of dit al dan niet een werkdag was (CGVS, p. 11). Bij de DVZ stelde u eveneens tot twee keer toe dat u voor het laatst werd aangehouden op 19 oktober 2010 in Minsk (DVZ vragenlijst, 3.1 en 3.5).

U verklaarde op het Commissariaat-generaal voorts dat u op 27 of 28 oktober 2010 in Brest vertrok en op 29 oktober 2010 aankwam in België (CGVS, p. 9). In dit geval zou u meer dan een week na uw arrestatie Belarus zijn ontvlucht. Nadat u dus zowel tegenover de DVZ als tegenover het Commissariaat-generaal verschillende keren verklaarde dat u op 19 oktober 2010 werd aangehouden, stelde u na de pauze van uw gehoor op het Commissariaat-generaal plots dat u op “de 27ste” werd aangehouden tijdens het verzamelen van handtekeningen, waaraan u nog toevoegde dat dat zeker op een werkdag was (CGVS, p. 14).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u zich bij de DVZ dan moest vergist hebben. U voegde hieraan toe dat u na uw vrijlating heel snel uw spullen pakte en heel snel weg was. U stelde dat er tussen het verzamelen van de handtekeningen en uw vertrek naar België een à twee dagen zaten (CGVS, p. 14).

Deze verklaringen zijn volstrekt tegenstrijdig met uw veelvuldige bewering dat u op 19 oktober 2010 werd aangehouden en met de feitelijke vaststelling dat u op 29 oktober 2010, tien dagen na uw aanhouding, asiel aanvraag in België.”

In het verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat het verloop van het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker heeft toegelaten zijn verklaringen te verbeteren; hij heeft dan uitgelegd (zie het verzoekschrift, p. 5) *“dat dit niet mogelijk was omdat hij in België twee dagen na deze aanhouding is aangekomen en dat hij op het grondgebied op 29 oktober 2010 is aangekomen”*; verzoekers vinden het *“niet vreemd dat een kandidaat vluchteling zich in de loop van zijn verhoor zich van precieze detail herinnert” (sic).*

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien kan verwacht worden van verzoeker dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Dat verzoeker afwijkende verklaringen aflegde omtrent zijn laatste aanhouding, het voorval dat verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten, keert zich inderdaad tegen verzoekers geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal merkte aangaande de scheiding van verzoeker op (zie het verzoekschrift, p. 5) op dat *“Ten derde stelde u dat u in 2003 officieel scheidde van uw vrouw, A.K., omdat zij op haar werk problemen kreeg omwille van u. Toch bleven jullie samenwonen. U stelde dat uw activiteiten tegen de regering de carrière van uw vrouw schaadden.*

Gevraagd naar specificatie stelde u dat het uw deelname aan het verzamelen van handtekeningen voor politici betrof. U stelde dat u deze handtekeningen in 2010 verzamelde (CGVS, p. 3-4, 12).

Het is echter praktisch onmogelijk dat uw verzameling van handtekeningen in 2010 leidde tot uw scheiding in 2003.

Hiermee geconfronteerd stelde u dat u toen hoopte dat de problemen zouden voorbijgaan (CGVS, p. 4). De kopie van uw scheidingsakte uit 2003 geeft geen informatie over de redenen van uw scheiding, en evenmin over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de reden voor uw scheiding verbonden was met de problemen die u in uw land van herkomst kende.

In het verzoekschrift vragen verzoekers zich af *“welk attest van echtscheiding een vermelding zou kunnen inhouden dat de persoon arbitrair aangehouden werd omwille van zijn politieke activiteiten en dat haar problemen bijgevolg tot een echtscheiding hebben geleid”*.

De Raad stelt vast dat door deze enkele vraagstelling voorbijgegaan wordt aan de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker over de reden van zijn echtscheiding, niet coherent zijn. Verzoeker verklaarde namelijk dat zijn activiteiten tegen de regering, namelijk het verzamelen van handtekeningen in het jaar 2010, leidde tot de scheiding. Gezien de scheidingsakte dateert van 2003, kan verzoeker inderdaad niet aannemelijk maken dat de reden voor zijn scheiding verbonden was met de problemen die hij in zijn land van herkomst kende, temeer juist omdat de scheidingsakte -zoals verzoeker toegeeft- geen informatie bevat over de redenen van de scheiding.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing ook vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn problemen kon neerleggen, laat het verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven; verzoekers vragen zich af (zie p. 5) *“wat een slachtoffer van arbitraire aanhoudingen wel zou kunnen aanbrengen ter ondersteuning van zijn verzoek”*.

De Raad herhaalt dat verklaringen op zich van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien het voor hem onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van zijn lidmaatschap van het BNF, van zijn publicaties in de krant “Pinskaja Nedelja”, van het proces-verbaal of de strafzaak naar aanleiding van zijn aanhouding in 2003 of 2004, van de overige twintig à dertig aanhoudingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest, van de meetings die hij bezocht in Minsk, van het verzamelen van handtekeningen voor Sannikov, van de huiszoekingen in zijn appartement, van de brieven die verzoeker naar de procureur schreef om te klagen over de huiszoekingen en van het antwoord van de procureur op een van de brieven.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren of om aan te tonen dat ze veelvuldige inspanningen hebben geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Een dermate gebrek aan bewijs keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verder gaan verzoekers in hun verzoekschrift niet in op de overige argumentatie in de beslissing ten aanzien van verzoeker V.U..

Zo stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing nog vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas en dat zijn verklaringen omtrent zijn reisweg niet geloofwaardig zijn.

De motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijft onverkort gelden en de Raad maakt ze tot de zijne.

3.6. Met betrekking tot verzoeksters I.U. en Y.U., stelde de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van I.U. en Y.U. (zie p. 5):

“Met betrekking tot uw verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis stelde u dat het niet makkelijk was om als bezoeker binnen te geraken in dit ziekenhuis.

U verklaarde dat uw zus er één keer in slaagde om u te bezoeken. Meer bepaald kwam ze in maart 2011 samen met uw moeder op bezoek bij u in het ziekenhuis (CGVS, p. 20). Uw zus Y.U. verklaarde echter dat ze één keer, in mei of juni 2011, naar het ziekenhuis kwam met uw moeder maar dat ze niet werden toegelaten. Ze stelde dan ook dat ze u niet te zien kreeg (CGVS zus, p. 8).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw zus dat ze niet meer goed wist wanneer ze u bezocht.

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgehelderd.

Aangezien uw vier maanden durende opname in het psychiatrisch ziekenhuis (die volgde op uw ontvoering op 8 maart 2011) dateert van vlak voor uw uiteindelijke vlucht uit uw land en deze mee de aanleiding vormde om uw land te ontvluchten, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat jullie verklaringen hierover consistent zouden zijn.

Daarnaast verklaarde uw zus Y.U. bij de DVZ dat ze in oktober of november 2009 voor de eerste keer werd aangehouden door de politie omwille van de politieke activiteiten van uw vader (DVZ vragenlijst, 3.1).

Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde uw zus echter dat jullie werden vastgehouden omdat deelname aan meetings in Belarus bestraft wordt. Hierbij worden deelnemers valselijk beschuldigd, bijvoorbeeld van een gebrek aan documenten of smaad aan de president. Daarnaast stelde uw zus dat ze niet werd ondervraagd over uw vader omdat ze jullie familienaam wel kenden (CGVS zus, p. 6).

De verklaring van uw zus bij DVZ dat de politieke activiteiten van jullie vader de reden vormden van jullie gezamenlijke aanhouding, stemt bijgevolg niet overeen met haar latere verklaringen.

De vermelde tegenstrijdigheden, die de kern van jullie asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas reeds sterk uit."

In hun verzoekschrift leggen verzoekers uit dat verzoekster I.U. tijdens haar verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis geen bezoek mocht ontvangen, en dat verzoekster Y.U. en haar moeder, haar wilden komen bezoeken maar dat zij snel gevraagd werden om terug te keren; ze stellen dat I.U. verklaarde dat Y.U. en haar moeder haar kwamen bezoeken "omdat zij later vernomen heeft dat zij geprobeerd hadden haar te zien", maar dat zij niet op de hoogte is van de precieze periode van het mislukte bezoek.

Gevraagd of zij bezocht werd door haar zus, antwoordde verzoekster I.U. bevestigend. Gevraagd hoe vaak verzoekster Y.U. op bezoek kwam, antwoordde verzoekster I.U. "Niet dikwijls. Om geslaagd te zijn om binnen te raken, was niet moeilijk. Ze is maar 1x op bezoek gekomen" (zie het verhoorverslag van 20 februari 2012, p. 20); gevraagd wanneer dat was, antwoordde zij "Maart. Samen met mijn moeder" (zie het verhoorverslag, p. 20).

De stelling van verzoekers dat verzoekster I.U. verklaarde dat verzoekster Y.U. en haar moeder haar kwamen bezoeken "omdat zij later vernomen heeft dat zij geprobeerd hadden haar te zien", maar dat zij niet op de hoogte is van de precieze periode van het mislukte bezoek, strookt dan ook niet met de verklaringen van verzoekster I.U., afgelegd op het Commissariaat-generaal; daar verklaarde zij duidelijk dat verzoekster Y.U. en haar moeder haar eenmaal kwamen bezoeken en liet zij geenszins blijken dat zij niet op de hoogte was van wanneer het bezoek plaatsvond.

De Raad is bijgevolg van mening dat het verweer van verzoekers een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve niet wordt aangenomen.

Bovendien laten verzoekers na in het verzoekschrift in te gaan op de tegenstrijdigheid aangaande de reden van de aanhouding van verzoeksters in oktober of november 2009.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De incoherente verklaringen van verzoeksters I.U. en Y.U. keren zich ook tegen de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Waar de commissaris-generaal wijst op het gebrek aan begin van bewijs, wijzen verzoekers er in het verzoekschrift (zie p. 6) op dat verzoekster "nauwkeurig alle taken beschreven (heeft) die zij uitvoerde, met zoveel mogelijk details". Ook wat betreft de aanhoudingen, stellen zij dat verzoekster (zie p. 6) "nauwkeurig alle omstandigheden, data, plaatsen en duur van haar detentie (heeft) beschreven". Verzoekers herhalen dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven wat de bewijzen betreft.

De Raad herhaalt dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien het voor hem onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoekster I.U. geen begin van bewijs voorleggen van haar talrijke politieke activiteiten tussen 1999 en 2010, van haar werk als journaliste gedurende meer dan tien jaar en de artikels die gepubliceerd werden over haar eigen problemen, van de arrestaties, van de klacht die I.U. indiende in maart 2011 en die aanvaard werd, van haar operatie na de aanhouding op 8 maart 2011, van haar opname in het ziekenhuis, van haar verwondingen, van haar opname in het psychiatrisch ziekenhuis,

van de verschillende huiszoekingen bij I.U. thuis, van de overige incidenten en van de convocaties die ze voor 2008 ontving.

Verzoeksters slagen er in het verzoekschrift niet in om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren of om aan te tonen dat zij gepoogd hebben ondernomen om bewijzen trachten te bekomen.

Ook het gehele gebrek aan bewijs ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde verder nog vast dat de door verzoekster I.U. voorgehouden reisweg niet aannemelijk is. Bovendien legden I.U. en Y.U. tegenstrijdige verklaringen af hieromtrent:

“Uw zus stelde dat ze op 13 augustus 2011 Belarus vanuit Brest verliet. Uw zus stelde dat jullie de dag ervoor vanuit Baranovitsji naar Brest kwamen, waar jullie een dag bij jullie moeder verbleven. Uw zus bevestigde dat zij tot twee dagen voor jullie vlucht in Baranovitsji verbleef (CGVS zus, p. 3).

Zowel u als uw zus hadden echter tegenover de DVZ verklaard dat jullie reeds eind juli 2011 de trein namen naar Brest, waar jullie nog tien dagen, tot 13 augustus 2011, bij jullie moeder verbleven (DVZ verklaring, vraag 35; DVZ verklaring zus, vraag 35).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw zus dat ze zich dit niet meer kon herinneren (CGVS zus, p. 4).

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven en wordt de geloofwaardigheid van uw reisroute verder in vraag gesteld.”

De Raad is van mening dat de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute, quod non in casu.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de reisweg van I.U. en Y.U. keren zich tegen hun geloofwaardigheid.

3.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, laten verzoekers in hun verzoekschrift gelden dat het verzoek tot subsidiaire bescherming verworpen wordt *“zonder de toestand van verzoekers specifiek te onderzoeken”*; zij stellen dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zij politieke opposanten zijn en dat hun relaas toelaat te besluiten dat zij behoren tot de risicogroepen van de politieke opposanten en de vluchtelingen en dat zij hebben aangetoond dat zij met reden vrezen om onmenselijke en vernederende behandelingen die strijdig zijn met artikel 2 en 3 EVRM, te zullen ondergaan.

De Raad merkt vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, quod non in casu, gezien geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoekers dat zij politieke opposanten zijn, noch dat zij behoren tot de risicogroepen van de politieke opposanten en de vluchtelingen.

Een ongeloofwaardig relaas kan inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 25 november 2011, respectievelijk op 20 februari en 20 februari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste appreciatiefout”* worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE